

CSILLAG ISTVÁN

(1967–2020)

Pistában olyan kiadói szerkesztőt veszítettünk el, akit nehéz, majdnem lehetetlen pótolni, mert legfőbb tulajdonsága az elhivatottság volt. Egzisztenciális tétkérdés volt számára, hogy a keze alól nyomdába induló kézirat a lehetséges mértékig hibátlan legyen, és ha szükséges volt, akkor e szent cél érdekében megküzdött a szerzőkkel is, és ha kellett a könyvkiadó vezetőjét sem kímélte.

A szövegek iránti alázatát, a fogalmazás pontosságának megkövetelését, a betűhiba nélküli szöveghez ragaszkodást még egyetemi tanulmányai alatt, a régi magyar irodalom filológiájának elsajátításakor szerezte meg. Végül nem lett olyan irodalomtudós, aki két-három évente publikál egy kötetet, de kiadta az „Égő szövétnek”. *Filológiai Zrínyi-kalászat* című, Zrínyi szövegeinek filológiai elemzését tartalmazó kötetét. Ezen túl számtalan könyvben és szövegkiadásban mozdította előre irodalomtudományunk ügyét; hibák kijavításával, rossz hivatkozások vagy értelmetlen gondolatok átírásával.

Szépirodalmi alkotással is próbálkozott, már közösen szerkesztett egyetemi folyóiratunkban is jelent meg verse a kilencvenes évek elején. Nem vett részt irodalmi életünk alakulásának fraternizáló építgetésében, de a Szépirodalmi Figyelő örökös szerkesztőjeként mindig alaposan és aktuálisan tájékozott volt a „helyzetekről”, s az egyes szerzői teljesítményeket egy kézlegyintéssel vagy arcfintorral pontosan tudta jelölni az irodalmi ranglistán. Nemcsak az irodalomban, hanem a képzőművészetben és a zenében is hasonlóan pontos és érzékeny ítéletei voltak, bár sokszor szerény mosolya mögé rejtette ezeket.

Nem tudom. Nehéz sorsából következő önpusztító életformájának egyenletes zakatolását megállíthattuk-e volna, mi, akik vele dolgoztunk éveken, évtizedeken keresztül?

Öntörvényű, független személyiségként élte egész életét, s ez volt biztos alapja annak, hogy szerkesztői életműve, a keze közül kikerült könyvek és folyóiratszámok – közöttük a Magyar Műhely és a Ráció kiadványaival – immár örök érvényűen megmaradnak számunkra.

Fotó: LSL

Thimár Attila